

„Menjenek csak az évek, csak A padlás legyen”

2008-ban mutatta be a zalaegerszegi Kvártélyház Szabadtéri Színház Tompagábor Kornél rendezésében A padlás félig mese-félig musicalt, melyet a közönség szeretete azóta is színpadon tart. Nemcsak Zalaegerszegen, hanem a táj-előadások alkalmával Szarvason, Zalakaroson, Martfűn, Kápolnásnyéken, Keszthelyen és Lentiben is találkozhatott a közönség a „zalai szellemekkel”. A téli szünetben pedig több alkalommal játszották már a teátrum zárt térben, ünnepi ráhangolódásként kicsiknek és nagyoknak.

Egy nézőt különösen megfogott az előadás, mindegyiket látta és még Zalakarosra is elkísérte a társulatot. Ruisz Cecíliával beszélgettünk.

– *Mi az első színházi élményed emléked? Mikor fogott meg a színház világa?*

– Már középiskolában is jártunk színházba az iskolából Budapestre. Ami aztán feltette az „i”-re a pontot, hogy én igazán megszeressem a színházat, az a Ruszt József rendezte Az ember tragédiája volt. Ezt az előadást nyolcszor néztem meg, mert annyira tetszett. És innentől kezdve mindig volt színházberletünk. Ha volt lehetőségünk elutazni színházi előadásra máshová, akkor mentünk például Budapestre, Székesfehérvárra. És én abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy a gyermekeink születése után a férjem szívesen maradt otthon velük, hogy el tudjak menni színházba. Úgyhogy régi-régi kapcsolat van a színházzal, sokkal jobban szeretek előadást nézni, mint bulizni menni. A színház egy örök kedvenc.

– *Hogyan kerületél kapcsolatba a Kvártélyházzal, mióta nézel itt előadásokat?*

– Amikor húsz éve elindult és volt az Anconai szerelmesek, az egy nagyon nagy szerelem volt. És aztán jött A padlás, ami már úgy bennem élt és az összes padlás-előadást megnéztem. Sokszor volt olyan is, hogy

nem a nézőtérén ülve, hanem hátul a büféből hallgattam a dalokat.

A Kvártélyház alapítása előtt Egervárra jártam nyaranta, diákként és amikor létrejött a Kvártélyház Szabadtéri Színház jó volt, hogy újra lehet nyáron színházba járni a kőszínházi évadot követően, és itt egy jó közösség volt, mindig szeretettel fogadtak bennünket.

– *Miért pont A padlás?*

– Ez 1994-re datálódik, amikor a kőszínházban játszották. A nagyobbik lányomat vittem el az előadásra és annyira tetszett neki, hogy szinte az összeset megnéztük. Aztán ez lett az örök kedvenc, lehet bármilyen jó egy előadás, már soha nem fogja felülmúlni.

– *Hányszor láttad A padlás A Kvártélyházban?*

R.C.: Az összeset, minden előadáson itt voltam. És most a karácsony előtti, két téli előadást is megnéztem. Én ezt úgy gondolom, hogy nem lehet megunni. Az előadás követően mindig azt kérdezem, hogy nem kezdhetnék újra? Erre mondta nekem Hertelendy Atila (korábban ő játszotta Rádióst az előadásban – a szerk.), hogy „Mi nem tudjuk annyiszor eljátszani, ahányszor végig tudnád nézni.”

Mindig úgy ülök be előadást nézni, hogy bal oldalon az utolsó sor szélén üljek, hogy tudjam a dalokat énekelni, de ezzel ne zavarjak másokat.

– *Zalaegerszegen kívül más városba is elutaztál megnézni az előadást?*

– Igen, Zalakarosra. Ez amiatt is hatalmas élmény volt, hogy a szereplőkkel együtt utazhattam. És annyira jó volt, annyira tudták díjazni, hogy ott vagyunk velük és ott is nagyon szerettük az előadást. Jó barátság alakult ki a színészekkel az évek során, hiszen a legkisebb lányom önkénteskedett a Kvártélyházban, és amíg az előadás után vártam őt addig beszélgettünk és szépen lassan

kis barátságok alakultak. És emiatt egy kicsit másképp is néz az ember a színházra.

– *Van-e kedvenc dalod vagy karaktered A padlásból?*

– A dalom – az talán, mint mindenkinek – a Szilvásgombóc, de ez is csak azért emelném ki, mert talán ez az, amit mindenki ismer, de alapjáraton A padlásból az összes nagyon ott volt a színen: minden dal, mindegyiket nagyon szeretem.

Karakterek közül Lámpást szeretem nagyon és Üteget, és Barrabásként Nádházy Péter nagy kedvencem volt. Egyszer elkezdtük visszagondolni-összeszámolni, hogy a húsz év alatt hány színészt láttam a különböző szerepekben és szerintem majdnem mindenkit fel tudtam sorolni.

– *Egy-egy előadást többször is megnézel. Nem válik unalmassá?*

– Nem, a színházat nem lehet megunni. Ha valamit szeretsz, azt sosem fogod megunni. Sosincs két egyforma előadás. Már látom, ha esetleg van valahol egy baki, de pont ettől szép.

– *Hányszor néznéd még meg A padlás?*

– Hányszor játszottok? Ezt rajtatok múlik. De nemcsak azokat az előadásokat szeretem, amit többször meg tudok nézni. Nagyon szeretem a ZA-KO-t (Zalaegerszegi KÖrtárs Művészeti Fesztivál – a szerk.) is. Az azért jó, mert egyszer látsz egy darabot és kész, ez az egy lehetőség van.

– *Miért és kiknek ajánlanád A padlást?*

– Úgy szoktuk mondani, hogy 0-99 éves korig bárkinek. Bárkinek, bármikor, napi 24 órában. Ha receptre kellene felírni, én az összes Padlást felírnám. De itt annyi jó darab volt, én nagyon szerettem A kaktusz virágát és a Játék a kastélyban is.

